

Voor één keer draait het niet om Madonna

Interview

Reijer Zwaan

De journalist zag als elfjarige de Madonna-docu *Truth or Dare*. Hij bleef zich afvragen wat met de dansers was gebeurd en zocht het uit met filmmaker Ester Gould.

Door onze medewerker
Sandra Heerma van Voss

En nu laat je mama haar make-up doen”, zucht Madonna in *Truth or Dare* (1991), de baanbrekende documentaire over haar Blond Ambition Tour, in de kleedkamer tegen een van haar dansers. Al aan het begin van hun vier maanden durende reis door Japan, Canada, de VS en Europa heeft zich tussen de ster en haar ‘kinderen’ een hechte band gevormd. Terwijl crew, assistenten en haar echte familieleden veelal sidderen voor de perfectionistische ‘M’, komt ze bij haar dansers nergens mee weg.

Luis Camacho, Oliver Crumes Jr., Salim ‘Slam’ Gauwloos, Jose Gutierrez, Kevin Stea, Gabriel Trupin en Carlton Wilborn zijn twintigers, uit duizenden gekozen om zowel hun ‘fierce’ dansstijl als hun diverse culturele achtergronden. Een grote bek en ongenaakbaarheid zijn hun handelsmerk en overlevingstactiek - Madonna herkent dit en geniet ervan, mits de jongens op het podium presteren.

Reijer Zwaan (35) zag *In Bed With Madonna*, zoals de Europese titel luidde, als elfjarig jongetje in Amsterdam - de vriendin van zijn vader wilde erheen. Na afloop was hij betoverd. „De sterke karakters, de vrijgevochten sfeer... Ik weet niet of ik toen al begreep dat zes van de zeven dansers homo waren; ik zag vooral trotse, blijde mannen, ze leefden. Toen ik op mijn negentiende zelf uit de kast kwam had ik de film al tientallen keren teruggezien.”

Jaren later trof Zwaan, inmiddels journalist bij *Nieuwsuur*, filmmaakster Ester Gould (41) op een etentje en noemde hij zijn droomplan voor een documentaire: hoe zou het toch met die dansers gaan, meer dan twintig jaar na dato? Het even briljante als simpele idee bleek nog door niemand te zijn uitgevoerd, en de twee zetten zich in hun vrije tijd aan hun project met ongewisse afloop. „We zaten elke avond uren te mailen en te googlen”, vertelt Gould, zelf Prince-fan, maar ook een kind uit het door Madonna gedomineerde MTV-tijdperk. „In de zomer van 2013 maakten we onze eerste researchreis. Met Carlton zat het meteen goed. Hij vertrouwde ons omdat duidelijk was dat het ons om de dansers ging, om hún verhaal, in plaats van toch weer dat van Madonna. Dat hebben ze al te vaak meegemaakt.”

Ook Kevin en Oliver zegden zonder problemen toe. Zwaan: „Luis aarzelde,

Carlton Wilborn, een van de dansers uit Madonna's Blond Ambition Tour.

hij was bang het ideaalbeeld van de fans te verstoren; hij worstelde met zijn ego, zei hij later. Oliver was geweldig, die nodigde ons meteen uit in de diner waar hij werkt.” Gould: „Hij runt ook een hiphopdansschool met zijn vrouw, maar het is voor hem net als voor de anderen verdomd moeilijk om echt van de dans rond te komen. Ze gaan van klus naar klus - door les te geven, te choreograferen of door parttime friet te serveren.”

Hiv en aids vormen de dreigende ondertoon van de film - liefst drie van de zeven blijken erdoor te zijn getroffen. Heeft dat jullie invalshoek beïnvloed?

Gould: „Van Gabriel wisten we dat hij in 1995 aan aids is overleden, maar dat nog twee anderen besmet waren en dat tijdens de tour verzwegen was nieuw. Hiv was in 1990 behalve een doodvonnis een stigma. Het vertellen zou ontslag betekend hebben; ze schaamden zich, ook voor zichzelf. Het contrast tussen dat zwijgen en de ‘Express Yourself’-boodschap die ze op de bühne zo overtuigend uitdroegen werd ons thema.”

Madonna outte haar dansers zonder hen daarin te kennen

Strike a Pose is stemmig, melancholiek. De mannen zijn zonder rancune - in tegenstelling tot Madonna's broer Christopher, die in 2008 een vilein boek over haar publiceerde.

Zwaan: „Een van Christophers grieven is het feit dat Madonna hem geout heeft in een interview zonder hem daarin te kennen. Hetzelfde speelde bij Gabriel. Zijn moeder Sue vertelt in de film hoe vreselijk hij het vond dat Madonna tegen zijn wil een tongzoen met Slam in de film liet - ze streed voor meer openheid en verkoos het algemeen belang boven een individu. Het was deel van de rechtszaak die Gabriel, Kevin en Oliver na de tour tegen haar aanspanden; bij de laatste twee ging het vooral om de filmroyalty's die ze misliepen, ondanks een clause in hun contract. Die rechtszaak betekende het einde van hun relatie met Madonna.”

Hoe close waren ze werkelijk met haar, als ze zo over hun wensen heen wals-te?

Gould: „Haar betrokkenheid was echt. De dansers kwamen op haar verjaardag. Carlton heeft maanden in haar huis kunnen wonen toen hij dakloos raakte, Luis en José mochten shoppen met haar creditcard. Voor die twee had ze het grootste zwak, ook omdat ze het Vogue'en van hen heeft mogen afkijken. Maar toen ze aan drugs verslaafd raakten trok ze zich terug. Drugs zijn voor Madonna een even grote dealbreaker als een rechtszaak. Maar daarom is ze er ook nog steeds.”